

L'acadèmia i el carrer

Setmanes enrere vaig anar a la segona edició de [Cerdanyola Folc](#). És una trobada interessant perquè, enmig d'aquest mapa cansador de festivals mimètics confeccionats a cop de modes i patrocinis, hi pots anar i veure coses realment úniques, com la **Guida Sellarès** presentant les peculiaritats del modest acordió diatònic, **Pello Garcia** il·lustrant l'audiència sobre la història familiar de les cornamuses o **Adrià Grandia** fent anar la viola de roda per la mil·lenària Via Làctia. I a més hi ha debat i reflexió, allò que en **Belda** en diu 'cantina'. Et pots estirar a la gespa de la plaça de Sant Ramon i discutir què va ser primer, l'ou o la gallina, o què és més important, el carrer o l'acadèmia. Aquest tema va sorgir arran d'un comentari sobre el desenvolupament que la gralla ha experimentat des que s'ensenya al grau superior de l'Esmuc i sobre el perill que l'instrument perdi encant i arrelament popular en el seu camí cap al virtuosisme. Els contrastos entre el carrer i l'acadèmia em van tornar a aparèixer al cap quan vaig escoltar i llegir el llibre-disc d'**Artur Blasco** i **Yannick Lopes**: *Pirineu. Cançons de vetllades vora el foc*, amb un grapat de tonades de muntanya per a veu i guitarra. **Blasco** canta amb una manca absoluta de virtuosisme, però coneix com ningú l'ambient, la història i les circumstàncies en què aquestes cançons s'han popularitzat. **Lopes** és un músic d'ascendència portuguesa, format al Conservatori de París i seguidor de segona generació d'**Emili Pujol**, que ha estudiat la cançó tradicional catalana. La trobada entre tots dos, com una cimera entre el carrer i l'acadèmia amb unes voll-damms entremig, és meravellosa.

Jorge Pardo, Josemi Carmona i David Pastor amb l'OJO del Taller de Músics, al Grec Foto: Dani Àlvarez

Vaig tornar a veure el carrer i l'acadèmia abraçant-se en el concert que **Jorge Pardo** va fer recentment a la sala Jamboree. A més dels seus músics, van aparèixer el *cantaor* **Salao**, el trompetista **David Pastor**, el percussionista **Piraña** i el baixista **Carles Benavent**. El resultat, a més de diversió total, va proporcionar un avançament del que **Pardo** faria més tard al festival Grec i en gran format. La *tele*, sempre disposada a les definicions simplistes, va presentar el músic madrileny, arran de la seva actuació al Teatre Grec, com "el millor jazzista d'Europa". No cal exagerar, però sí que és cert que és molt bo. A mi m'agrada més com a flautista que com a saxo. Com a flautista et treu del temps, i quan toca sense acompanyament és quan realment assaboreixes un caràcter únic. Ell era qui tocava la flauta i feia ballar el foc abans que ningú en la històrica lectura que **Paco de Lucía** va fer d'*El amor brujo* i la música de **Falla**, una de les confluències més afortunades que recordo entre el carrer i l'acadèmia. La darrera vegada que vaig pensar en el tema va ser amb **Carles Dénia**, mentre caminàvem per Barcelona. Ell em va dir que quan va acabar de fer els estudis reglats de música -perquè d'estudiar, no s'acaba mai-, internet tot just arrencava. I que això havia estat en certa manera una sort, perquè tot el temps que els joves gasten ara fent anar els dits per les pantalles, ell el va poder fer servir per tocar, trepitjar carrer i practicar amb altres músics. L'entenc perfectament.